

Interesse end nogen Sinde for. Konsulatvæsenet indtræder som et Led i Bestræbelserne for at skabe de gunstigt mulige Bilskaar for at kunne staa sig i den økonomiske Kamp. Konsulen har i det fremmede Land at varetage alle sit Hjemlands økonomiske Interesser i enhver Retning, han har at vaage over alt, hvad der foregaar, som i saa Henseende kan have nogen Betydning, han har at afgive hurtige og fuldtvære Indberetninger, at støtte de forfættelige Forretningsinteresser og Næringsgrene i Hjemlandet, at bistaa dem med Oplysninger og Vejledning, søge at skaffe dem Forbindelser, at aabne dem ny Uffætningsveje o. s. v. Kort sagt, han skal i enhver Henseende beskæftige sig med alle de Spørgsmaal, som ere af Betydning for Hjemlandets hele Næringsliv. Alt dette kan man ikke i samme Omfang kræve af en valgt Konsul, hvor dygtig og ivrig han end er, og hvor god Fyldest han end i andre Retninger kan gøre.

Det er klart, at for et Land af vor Størrelse og med vore Midler vil det være umuligt at sætte et stort Apparat af denne Art paa Benene. Og lad mig med det samme tilføje, at et er naturligvis det Maal, som tilsigtes, et andet er de Resultater, som faktisk opnaas. Jeg tror, at man ikke bør lægge Skjul paa, at i mange Tilfælde staar maaske den virkelig opnaaede Nytte ikke i Forhold til de meget store Udgifter. Men paa den anden Side mener jeg alligevel, at det vil være heldigt — og det er den Opfattelse, hvorom Udvalgets Flertal har samlet sig — at man gør Forsøg med — om end i bedste Maalestot — at ansætte ogsaa for vort Lands Bedkommende Embedskonsuler paa saadanne Pladser i Udlandet, som have særlig Betydning for vort Handelsliv og for vore økonomiske Interesser i det hele. Det vil imidlertid først og fremmest komme an paa, om man raader over de Personligheder, som ere egnede til at paa-tage siget saadant Hverv, og selvølgelig vilde det være yderst uforstandigt, om man vilde foretage en hovedfulds Omvæltning i vort Konsulatvæsen og udsætte sig for at miste nogle af de mange til Dels meget dygtige, ja endog fortrinlige Kræfter, ved hvilke vi hidtil have været repræsenterede paa Konsulatvæsenets Omraade, miste dem for den usikre Mulighed, at det ny og uprøvede skulde kunne gøre bedre Fyldest. Det, som Flertallet foreslaar, gaar derfor ogsaa kun ud paa at stille os frit med Hensyn til den fremtidige Ordning, saaledes at vi forbeholde os Muligheden af i større eller mindre Omfang, efterhaanden som vi mene at have Midler og Kræfter dertil, at kunne

staa ind paa den Vej at besætte et Antal Pladser i Udlandet med egentlige Embedskonsuler.

De Bestemmelser, som da Flertallet i saa Henseende foreslaar, gaa i Grundtrækkene ud paa følgende. Fra den 1ste Januar 1894 bortfalder den Konsulatavgift, som hidtil er tilfalden Konsulerne. Fra den nævnte Dag bemyndiges da Udenrigsministeren til at udbetale de nuværende Konsuler en Godtgørelse for det Indtægtsstab, de derved lide, saa at de kunne paaregne samme Indtægt, som de hidtil have haft. Denne Bemyndigelse gælder dog kun, for saa vidt Gennemsnitsindtægten i de nærmest foregaaende 3 Aar har været mindst 100 Kr., idet man har ment, at man uden Gene kan lade Godtgørelsen bortfalde for alle de Konsuler, hvis Gennemsnitsindtægt har været mindre end dette Beløb. Foruden denne Godtgørelse, som Udenrigsministeren altsaa bemyndiges til at udbetale, ville Konsulerne ligesom hidtil oppebære Rendelser eller Gehører for de Embedshandlinger, de udføre for private, og som ikke angaa de sædvanlige Skibsfartsager. Jeg skal her tilføje, at der er vedhæftet Betænkningen et Udcast til den Takst, hvorefter saadanne Rendelser ville være at erlægge, og at Udvalget har billiget denne Takst. Fremdeles ville Konsulerne lige som hidtil af Statskassen modtage Erstatning for deres direkte Udgifter, for saa vidt de godkendes af Ministeriet, derunder ogsaa Rejsseudgifter. Den finansielle Virkning af disse Bestemmelser er da den, at der for Statskassen straks vindes et mindre Beløb derved, at der ikke betales Godtgørelse til de Konsuler, som hidtil kun have haft en Gennemsnitsindtægt af under 100 Kr.; dette er dog kun et lille Beløb, saa vidt jeg ved, er det beregnet til 5000 Kr. om Aaret. For nogle Konsulers Bedkommende vil dernæst Udenrigsministeren mulig finde, at der ikke er Anledning til at hvede dem fuldt saa stort et Beløb i Godtgørelse, som deres Indtægter hidtil have været. Derved vil altsaa yderligere maaske faas en vis Sum disponibel. Fremdeles vil der ved efterhaanden indtrædende Vedighed i de nuværende Konsulater, blive Midler til Naadighed, idet Forslaget bestemmer, at de ny Valgkonsuler, som ansættes efter denne Lovs Bekendtgørelse, ikke skulle have nogen Løn, men kun Erstatning for deres direkte Udgifter og mulig tillige et Beløb til Kontorhold. Endelig kan Statskassen — foreslaa vi — som særligt Bidrag til Lønning af Embedskonsuler tilskyde et Beløb af indtil 30,000 Kr. aarlig. Ud disse forfættelige Veje vil der lidt efter lidt kunne blive et større eller mindre Beløb disponibelt, og efterhaanden